

РЕШЕНИЕ

№ 6837

гр. София, 09.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6989** по описа за **2023** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 14, ал. 3, изр. последно от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ).

Образувано е по касационна жалба на В. Б. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4, подадена чрез адв. Я. В., срещу Решение № 20089995/09.05.2023 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), 161-ви с-в по гр. дело № 29811/2020 г., с което е потвърдено Решение № 3188А/27.09.2018 г. на Общинска служба по земеделие – Източна (ОСЗ – Източна), с което се признава правото на собственост на касатора върху земеделска земя - ливада с площ от 8.400 дка, намираща се в [населено място], местност „Ливадето“, и се отказва възстановяването ѝ в стари реални граници на основание чл. 7, ал. 4 от Закона за държавната собственост.

С жалбата се излагат твърдения за неправилност на съдебното решение поради постановяването му в противоречие на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се още, че е необосновано. На първо място се сочи, че е нарушен чл. 224 от АПК, тъй като при повторното разглеждане на делото не са изпълнени указанията на касационния съд, дадени с решение на Административен съд София-град, Х. кас. с-в, постановено по адм. дело № 2702/2020 г. Навеждат се доводи по същество, че не е установен публичноправният статут на процесните имоти. Жалбоподателката се позовава на становището на вещото лице Р.

П., за да обоснове правото си на възстановяване на правото на собственост върху процесния имот. Счита, че в случая не е приложим чл. 10б от ЗСПЗЗ и не са налице пречки да ѝ бъде възстановен имотът в стари реални граници. С жалбата се претендира отмяна на оспорваното съдебно решение, както и на Решение 3188А/27.09.2018 г. на ОСЗ – Източна в частта, с която се отказва възстановяване на земеделския имот в стари реални граници, след което се иска преписката да бъде върната за ново произнасяне по заявление № 3188/14.02.1992 г. от В. В.. Претендира съдебни разноски за две съдебни инстанции при първото и второто разглеждане на спора.

В съдебно заседание по делото жалбоподателката се явява лично. Заявява, че поддържа касационната жалба.

Ответникът – Общинска служба по земеделие – Източна, се представлява по делото от адв. Ц. П., която представя писмен отговор на касационната жалба, с който оспорва същата. В съдебно заседание се явява адв. Й. с пълномощно за преупълномощаване от адв. П.. Поддържа представения отговор. Излага доводи, в смисъл че решението на СРС е правилно, тъй като процесният имот е държавна собственост на основание чл. 79, ал. 3 от ЗДС, за което е съставен акт за държавна собственост, имащ характера на констативен нотариален акт. Моли съда да отхвърли жалбата. Не претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Ю., изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, Х. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

На основание чл. 14, ал. 3, изр. последно от ЗСПЗЗ срещу решението на районния съд по жалба срещу решения на ОСЗ може да се подаде касационна жалба пред административния съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс, която се разглежда от съда в състав от трима съдии.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон съдът следи служебно.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено от законен съдебен състав по подадена в срок жалба срещу атакуваното решение от страна в производството.

Предмет на спор между страните е законосъобразността на Решение № 3188А/27.09.2018 г. на ОСЗ – Източна в частта, с която се отказва възстановяване на процесния земеделски имот в стари реални граници. Решение № 3188А/27.09.2018 г. на ОСЗ Източна е постановено във връзка със заявление № 3188/14.02.1992 г. от В. В. в състав: председател - инж. В. К., и членове - инж. П. Н., агр. Ц. С., А. М. и инж. П. С.. Решението е подписано от посочените лица. С него е отказано възстановяването на

правото на собственост в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на ливада от 8400 дка, V категория, в [населено място], м. „Ливадето“, част от имот с идентификатор 14834.6518.36, заявен с пореден номер 1 от заявлението и установен с нотариален акт от 1941 г. В мотивите на решението е посочено, че на основание влязло в сила съдебно решение на СРС по предходно оспорване ОСЗ е изисквала информация от МС, МВР, СО - район П.. В тази връзка с писмо с изх. № 578500-526420.7.2018 г. на МВР, Дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ е отговорено, че за ПИ с идентификатор 14834.6518.36 са съставени АПДС № 1082-МВР/17.10.2002 г. и А. № 1085/2.12.2002 г., на основание разпореждане № 373/9.10.1969 г. на МС, както и че този имот е действащ обект на МВР, застроен със сгради, които се ползват за дейности, свързани със сигурността на страната. Административният орган е приел, че изложеното обуславя хипотезата на чл. 7, ал. 4 ЗДС, която представлява пречка за уважаване на искането за възстановяване на собствеността върху имота в стари реални граници, поради което на заявителя се полага обезщетение по чл. 10б, ал. 1 ЗСПЗЗ.

Оспорваният в настоящото касационно производство съдебен акт е постановен по реда на чл. 226 от АПК, вр. с чл. 222 от АПК след отмяната на Решение № 286496/27.11.2019 г. на СРС, 125-ти с-в, с което е отхвърлена жалбата на В. В. срещу процесното решение на ОСЗ – Източна, с решение № 3261/26.06.2020 г. по адм. дело № 2702/2020 г. на АССГ, Х. с-в, и делото е върнато за ново разглеждане. Касационният състав на АССГ е дал указания за изследване на следните относими към спора обстоятелства: каква е необходимата площ за обслужване на застроените сгради в имотите с идентификационни номера 14831.6518.44 и 14831.6518.45; дали посоченият в скицата на вещото лице имот с проектен номер 14831.6518.46 попада в територията на обслужващата сградите земя в имоти с идентификационни номера 14831.6518.44 и 14831.6518.45; дали в имота има реализирани мероприятия или съоръжения - наземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, съоръжения, пътища, ЖП линии, канали, мостове, корекции на реки, язовири, диги, помпени станции, резервоари, пречиствателни станции, открити рудници, хвостохранилища, водоеми, открити паропроводи, нефтопроводи и др. по смисъла на § 1в, ал. 1 и т. 3 от ДР на ППЗСПЗЗ.

За да отхвърли жалбата на В. В. срещу горното решение на ОСЗ, СРС е установил, че за процесния НИ и сградите в него е съставен акт за публична държавна собственост, който предхожда произнасянето на административния орган, поради което последният е задължен да се съобрази с него. Позовал се е на чл. 7, ал. 4 от ЗДС и е формирал правен извод, че имотите със статут на публична държавна собственост не подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ и правилникът за прилагането му. Съдебният състав е приел, че в случая се касае за хипотеза, включена в разпоредбите на чл. 10б от ЗСПЗЗ, която не се отнася към чл. 24, ал. 3 от с.з. като обща към специална норма, а има самостоятелно приложение. Сочил се, че в случая определящо е не наличието на заповед на министъра на земеделието по чл. 24 от ЗСПЗЗ, а на сгради в процесния имот, който представлява техен прилежащ терен.

Така постановеното решение на първоинстанционния съд е лаконично от фактическа страна и не отговаря на поставените от касационния съд с решение № 3261/26.06.2020 г. по адм. дело № 2702/2020 г. въпроси от значение за решаване на правния спор, но е правилно като резултат. Правилни и съответстващи на материалния закон са и изложените от съда правни изводи.

За да реши поставения спор по същество, настоящият състав установи следното:

Във връзка със заявено искане от В. В. за възстановяване на процесната земеделска земя в стари реални граници са постановени предходни актове на ОСЗ. С решение № 3188/27.04.2012 г. на ОСЗ е признато правото на възстановяване в съществуващи (възстановими) стари реални граници на ливада от 8,400 дка, V категория, находяща се в строителните граници на [населено място], в местност „Ливадето“. В решението е вписана забележка, че имотът попада под разпоредбите на чл. 10, ал. 7 ЗСПЗЗ. С Решение № 3188 от 15.05.2014 г. е отказано възстановяване на правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници, по причина че имотът попада под разпоредбите на чл. 24, ал. 3 от ЗСПЗЗ. С решение № 9878/21.04.2017 г., влязло в сила на 16.5.2017 г., постановено по д. № 35809/2014 г., СРС е отменил предходното решение на ОСЗ, като е върнал преписката със задължителни указания.

По заявление вх. № ВС-30979/2704/2018 г. е постановено решение № 3188А/27.09.2018 г. на ОСЗ – Източна, с което е признато правото на собственост на В. В. върху ливада с площ от 8 дка и 400 кв.м. в [населено място], местност „Ливадето“ и е отказано възстановяване в стари реални граници на основание чл. 7, ал. 4 от Закон за държавната собственост. В мотивите на акта е посочено, че ПИ 14831.6518.36 е актуван като публична държавна собственост с АПДС № 1082-МВР/17.10.2002 г. и АПДВ № 1085/02.12.2002 г. на основание разпореждане № 373/09.10.1969 г. на Министерски съвет. Посочено е, че имотът е действащ обект на МВР, застроен със сгради, които се ползват за дейности, свързани със сигурността на страната. Уточнено е, че собствениците на имота подлежат на обезщетение съгласно чл. 10б, ал. 1 от ЗСПЗЗ.

По делото е представен АПДС № 1082-МВР/17.10.2002 г., издаден на основание чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗДС, с който процесният имот е актуван като публична държавна собственост. Видно от същия, в него се намират сгради, както следва: административна сграда (щаб), хранителен блок, КПП, културен дом, казармени блокове, ниско тяло 1 и 2 (учебни кабинети), медицинска служба, домакинска работилница, караулно помещение с арест, перален комплекс, хлоратно, горивозарядна станция, автомивка, авторемонтна работилница, гаражи – 10 броя, К., складове (за оръжие и вещеве имущество), стопански постройки, питомник, склад към него, трафопост и др. Посочено е, че теренът е с площ от 308 дка, а сградният фонд е завършен в периода 1981 г. – 1992 г. Отбелязано е, че предишният собственик на имота е държавата. Посочено е, че имотът е предоставен да се управлява от МВР за нуждите на НС „Жандармерия“ – жандармерийско съединение – С. – поделение 72345 на основание Р. № 373/09.10.1969 г. и акт за въвод във владение от 12.10.1974 г., който е представен по делото.

Съгласно АПДС № 1085-МВР/02.12.2002 г. на основание чл. 2, ал. 2, т. 2 от ЗДС е актуван имот с площ от 82 000 кв.м. – застроен и незастроен, в който са изградени постройки – административна сграда, нефтово стопанство, сграда-общезитие, гаражи, културен дом със служебен бюфет и кафе, кухненски блок със столова, бензиностанция, дизел-агрегат, външен санитарен възел и др. За всяка от сградите е посочена година на строителство в периода 1922 г. – 1995 г. Отбелязано е, че съгласно А. 199/30.06.1993 г. на ТОА „П.“ имотът е бил общинска собственост – земеделска земя. Посочено е, че имотът е предоставен за управление на МВР за нуждите на С. на основание Р. № 373/09.10.1969 г.

Съгласно представено по делото копие на разпореждане № 373 от 09.10.1969 г. на

Комитета за стопанска координация към Министерски съвет е отредена за нуждите на МВР поливна земя в местността „В.“ до 200 дка.

С А. 199/30.6.1993 г. е актувана като държавна част от имота - 82 дка терен и сгради, вписано е, че имотът е общински, като имотът е предоставен за оперативно управление като поделение 72620 на МВР. С акт за въвод във владение в „обект 76“ е трасиран обект от 293 дка, като в акта са посочени границите му - север - на около 130 м. от автомагистрала Г., дължина на границата 570 метра, на изток - блок на УОДЗС, [населено място] /455 м./, на юг - ливади и блок на УОДЗС, Г. /795 м./ и на запад - шосето Г. - В. /310 м./ По делото е представена скица, послужила за поставянето на ограда, на парцел 2, к.л. Г-7-6-Б, Г-7-7-А, съставляващо поделение 72620 на МВР, като в документ за собственост е вписано Р. № 373/9.10.1969 г.

Съгласно писмо рег. № ДС-60547/13.11.2012 г. от МВР – дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“ заявеният за възстановяване от В. В. НИ – ливада от 8400 дка, се намира в средата на имот, предоставен на МВР, за който са съставени АПДС. Същото обстоятелство е обективирано в Удостоверение рег. № ДС-60241/12.11.2012 г. и Удостоверение рег. № ДС-60247/12.11.2012 г. на МВР – дирекция „Управление на собствеността и социални дейности“.

От МС е представен отговор № 02-24-235 от 13.05.2019 г. (уведомление на л. 223) в хода на първото разглеждане на делото пред СРС, че в архива на МС не се намира акт по чл. 24, ал. 3 от ЗСПЗЗ за имота.

Съгласно скица-проект № 15-102203-10.04.2014 г., издадена от АГКК, е заличен процесният НИ с ид. 14831.6518.36 и са нанесени два нови обекта в КККР, а именно – ПИ с проектен ид. 14831.6518.42 и ПИ с проектен ид. 14831.6518.41, ведно с прилежащите към него сгради, като новообразуваните два ПИ са с обща площ, равна на тази на НИ с ид. 14831.6518.36.

От заключение на съдебно-техническата експертиза, изслушано по гр. дело № 68747/2018 г. на СРС, е видно, че имот с идентификатор 14831.6518.36 е съществувал като такъв при одобряването на основната кадастрална карта през 2011 г., като към датата на експертната от него са образувани два нови ПИ с последни цифри 44 и 45. Вещото лице е посочило, че както имот 36, така и имоти 45 и 44, са застроени със сгради и съоръжения, като частта от имота, попадаща в решението на ОСЗ, е с площ 3769 кв.м. и изцяло попада в новия ПИ 45, част от имота с площ 116 кв.м. попада върху асфалтиран път, част от 419 кв.м. - върху тревта площ, а част от 3234 кв.м. е заета с тревна растителност, храсти и нискостеблени дървета. Всички сгради в имот 45, са свързани с функциите на поделение на МВР - С., като една част от тях са за спални помещения, една част - битови сгради, други - за обучение и тренировки, включително теренът, върху който е разположен процесният имот, предмет на спора, е част от място за обучение и тренировки, а пътят, който попада върху имота, е обхожда и обикаля цялото поделение, включително и към датата на експертната. Поради изложеното вещото лице дава заключение, че ПИ с идентификатор 45, в частност - процесният имот, е част от комплексно мероприятие.

В допълнителното заключение, изготвено от вещото лице на 18.09.2019 г., се сочи, че не може да отговори на въпроса дали към 1991 г. и двата имота - 45 и 44, са били застроени, тъй като в кадастралния план за тях има бяло петно, защото е било забранено заснемането им. Целият процесен имот е включен в имот 45, който е описан в АПДС № 1085/2022 г. Във второто си допълнително заключение вещото лице е изготвило скица на проект 2 за площ от 8400 кв.м., обособявайки тази площ в

източната част на имот 45 и му е дал условен /проектен/ идентификатор 46.

В хода на съдебно дирене в производството по дело № 29811/2020 г. пред СРС е назначена СТЕ, съгласно чието заключение в НИ 14831.6518.45, в който попада процесната ливада с площ от 8.4 дка, има постройки, които заемат западната част на имота, а източната такава, обособена като 14831.6518.46 на приложена към заключението скица и представляваща спорните площи, е незастроена. По втората поставена задача вещото лице е отговорило, че процесният имот попада в реализирано комплексно мероприятие, тъй като включително прилежащият към сградите терен служи за място за обучение и тренировки.

Съгласно основно и допълнително заключение на СТЕ, част от административната преписка по издаване на процесния административен акт, имотът по общ устройствен план на СО попада в терен, означен като „Т.“ или „специални терени“.

При така установената фактическа обстановка настоящият касационен състав намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 10а, ал. 1 от ЗСПЗЗ възстановяването на собствеността става в реалните граници там, където те съществуват или е възможно да бъдат установени

На основание на чл. 10б, ал. 1 от ЗСПЗЗ собствениците или техните наследници, притежавали земеделски земи преди образуването на трудовокооперативни земеделски стопанства или държавни земеделски стопанства, независимо от това дали са били включени в тях или в други, образувани въз основа на тях, селскостопански организации, намиращи се в границите на урбанизираните територии (населени места) или извън тях и са застроени или върху тях са проведени мероприятия, които не позволяват възстановяване на собствеността, имат право на обезщетение по тяхно искане с равностойни земи от държавния или от общинския поземлен фонд и/или с поименни компенсационни бонове.

Понятието „проведени мероприятия, които не позволяват възстановяване на собствеността“ няма пряка дефиниция в ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ, поради което смисълът му следва да се извлече от разпоредбите на закона и правилника, съдържащи регламентирани пречки за възстановяване на собствеността. Такива са предвидени например в чл. 24, ал. 2, 3 и 4 ЗСПЗЗ, съгласно който собствеността на държавата се запазва върху земи, предназначени и служещи за задоволяване на важни държавни нужди, нужди на науката и културата, сигурността и отбраната на страната, екологични и благоустройствени нужди на държавата и общините и др. Очевидно мероприятията, с осъществяване на които се задоволяват такива нужди, следва да се разглеждат като непозволяващи възстановяване на собствеността.

Данните по делото категорично сочат, че в случая е налице хипотезата на чл. 24, ал. 3 от ЗСПЗЗ, а именно – запазване правото на собственост на държавата върху земеделските земи, предоставени на Министерството на отбраната, на Министерството на вътрешните работи и на други ведомства за цели, свързани с отбраната и сигурността на страната.

На първо място, безспорно е установено въз основа на представеното копие на разпореждане № 373 от 09.10.1969 г., че процесният парцел е предоставен за управление и ползване на МВР, конкретно с предназначение за база на жандармерията – [населено място]. За задоволяване на нуждите на МВР в същия са изградени постройки, като се установява от представените АПДС, че това е реализирано преди 1991 г., когато е приет ЗСПЗЗ (обн. ДВ. бр.17 от 1 март 1991 г.). На следващо място, с горепосочените АПДС от 2002 г. са включени в държавния фонд процесните НИ 44 и 45, част от който е заявената за възстановяване ливада от 8.4 дка. Същите са официални документи и разполагат с обвързваща материална

доказателствена сила относно съдържащите се в тях факти, включително относно намиращите се в НИ сгради и времето на изграждането им. По делото липсват данни, че АПДС като легитимиращи държавата като собственик на процесните имоти са оспорени по исков ред, поради което настоящият съдебен състав е обвързан с отразеното в тях. От същите е видно, че имотите са използвани за нуждите на МВР и съответстват на визираните в чл. 10б, ал. 3 от ЗСПЗЗ цели – за сигурността и отбраната на страната.

Не се установяват предпоставките на чл. 24, ал. 3, изр. второ от ЗСПЗЗ. Съгласно събраните по делото доказателства не се доказва отпадане на необходимостта, свързана с отбраната и сигурността на страната. Напротив – процесните имоти са със специално предназначение. В хода на изготвяне на заключение на СТЕ вещото лице е констатирало, че двата имота са оградени от всички страни и се ползват за тренировки и обучения на „баретите“ и съпътстващи дейности (осигуряване на спални помещения, складове, санитарни помещения и др.). Съгласно разпоредбата на чл. 47, ал. 7 от ППЗСПЗЗ министърът на земеделието може да изменя и да отменя заповеди, издадени по реда на чл. 24, ал. 2 от ЗСПЗЗ, и да прави предложения за промяна или отмяна на решения на Министерския съвет за предоставени земи по реда на чл. 24, ал. 3 от ЗСПЗЗ при отпадане на нуждите или установени нарушения при ползването на земеделски земи от държавния поземлен фонд. С този текст изрично са предвидени само две хипотези, при които може да бъде отменена влязла в сила заповед, с която е предоставена за ползване земеделска земя за задоволяване на отбранителни нужди – отпадане на необходимостта за предоставянето им или установени нарушения при ползването им.

По делото не са ангажирани доказателства за провеждане на процедура по чл. 47, ал. 7 от ППЗСПЗЗ за отмяна или промяна на отчуждителните решения, по силата на които процесният имот е отреден за задоволяване на важни държавни нужди по осигуряване на сигурността и отбраната на страната, поради което се счита, че целият имот, така както е предоставен, е необходим и се ползва за задоволяване на държавни нужди. Поради изложеното е ирелевантно за решаване на поставения по делото спор дали е издадена заповед по чл. 24, ал. 3, изр. първо от ЗСПЗЗ. В случая съгласно чл. 47, ал. 6 от ППЗСПЗЗ, във връзка с чл. 24, ал. 3, изр. първо от ЗСПЗЗ са издадени горепосочените актове за публична държавна собственост именно защото процесните имоти се ползват за задоволяване на държавни нужди в областта на сигурността и отбраната.

Освен това дори и при отпадане на нуждата Държавата ще запази собствеността и имотът ще бъде включен в ДПФ. На основание чл. 24, ал. 8 от ЗСПЗЗ в относимата редакция - ДВ, бр. 58 от 2017 г., в сила от 18.07.2017 г., в случаите по ал. 3 при отпадане на необходимостта, свързана с отбраната и сигурността на страната, по искане на бившия собственик или неговите наследници областният управител отменя отчуждаването, ако лицата не са били обезщетени. Областният управител изпраща искането на министъра на земеделието, храните и горите за становище.

По възражението на касационния жалбоподател, че претендираната площ от парцела, представляваща спорната ливада, е незастроена и е възможно отделянето ѝ от имот 14831.6518.45 и възстановяването ѝ в реални граници, заключението на назначената по дело № 29811/2020 г. СТЕ е категорично, че тя е прилежащ терен към сградите и се ползва за тренировки и обучения на кадри на МВР, тоест изпълнява целите, визираны в чл. 24, ал. 3 от ЗСПЗЗ. В тази връзка е формирана трайна и непротиворечива практика на ВКС, съгласно която в случаите на мероприятие, заемащо няколко отделни имоти, същите се разглеждат като част от цялото мероприятие и затова е без значение дали върху конкретния имот има строителство, ако той попада в очертаванията на терена, зает от съответното мероприятие - решение

№ 677 от 05.11.2010 г. по гр. д. № 826/2009 г., ГК, I г. о. на ВКС. На още по-голямо основание, когато става въпрос за несамостоятелни части на един и същ имот, следва да се счита, че целият се използва за реализираното в него мероприятие, без значение дали върху цялата му площ е изпълнено строителство.

На последно място, следва да се посочи, че е без правно значение за прилагане на нормата законността на строителството. Законодателят не е поставил изискване за законност на строителството, а регламентира само завареното фактическо състояние на имота към момента на влизане в сила на ЗСПЗЗ. За да е налице пречка по смисъла на чл. 10б ЗСПЗЗ за възстановяване на имота в реални граници, е достатъчно наличието на извършено до 01.03.1991 г. строителство, каквото в настоящия случай е безспорно установено съгласно представените АПДС и гореизложените мотиви.

С тези съображения настоящият съдебен състав намира, че Решение № 20089995/09.05.2023 г., постановено от Софийски районен съд, 161-ви с-в по гр. дело № 29811/2020 г., с което е потвърдено Решение № 3188А/27.09.2018 г. на ОСЗ – Източна, е правилно и не страда от пороци, представляващи касационни отменителни основания, поради което следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба, касаеща частта от решението, с която се отказва възстановяване на земеделска земя в стари реални граници, е неоснователна.

По разностите в производството:

С оглед изхода на делото и предвид изричното изявление на процесуалния представител на ответника по касация, че не претендира за разноски, съдът не следва да присъжда такива.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20089995/09.05.2023 г., постановено от Софийски районен съд, 161-ви с-в по гр. дело № 29811/2020 г., с което е потвърдено Решение № 3188А/27.09.2018 г. на ОСЗ – Източна, с което се признава правото на собственост на касатора върху земеделска земя - ливада с площ от 8.400 дка, намираща се в [населено място], местност „Ливадето“, и се отказва възстановяването ѝ в стари реални граници.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

